

ב"ל (תל-אביב-יפו) 8030-07-12 - אהרון קונפינו נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 8030-07-12 - אהרון קונפינו נ' המוסד לביטוח לאומי מחוזי עבודה תל-אביב-יפו
 ב"ל (תל-אביב-יפו) 8030-07-12
 אהרון קונפינו

נגד

המוסד לביטוח לאומי

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[09.01.2013]

כב' השופט שמואל טנגבוים, סגן נשיא

פסק דין

1. זהו ערעור לפי סעיף 123 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב] התשנ"ה - 1995 (להלן - "החוק") על החלטת ועדה רפואית לעררים (נפגעי עבודה) מיום 12.6.2012 אשר קבעה למערער 10% נכות נפשית הקשורה לתאונה. את החלטתה נימקה הוועדה, כדלקמן:
 "הוועדה מתרשמת כי בסמוך לתאונה אכן חלה החמרה במצבו הנפשי של הנבדק בכיוון דכאוני, אך יחד עם זאת היום הנבדק מראה תפקוד מצב היותו פנסיונר: מבצע שליחויות קניות סידורים דואג לאשתו משתתף בשירה בציבור צופה בטלוויזיה אוהב סרטי פסיכולוגיה קורא ספרים למרות קשיי ריכוז. במקביל קיימות בעיות בריאותיות כמו כן אשתו סובלת מבעיות נפשיות.
 הוועדה קובעת את נכותו הנפשית הקשורה לתאונה בשיעור 10% החל מ-26.6.2009 עד 31.12.2011. החל מ-1.1.2012 אין נכות נפשית הקשורה לתאונה.
 הוועדה מקבלת באופן חלקי את המלצות המוסד היות שלמרות היותו כסובל מהפרעה דו קוטבית חלה החמרה דיכאונית זמנית שאותה ניתן לייחס לתאונה שעבר".
 על החלטה זו הוגש הערעור שבפניי.
 טענות הצדדים

2. לטענת המערער, לא ניתן להתחקות אחר הלך מחשבת הוועדה ואופן פעולתה. בהקשר זה מוסיף המערער, כי בפני הוועדה עמדה חוות הדעת של היועצת שמונתה מטעם הדרג הראשון (ד"ר כרמון). בבדיקתה כותבת ד"ר כרמון "לפי דבריו למרות שסבל מגיל 30 מהפרעה דו קוטבית היה מסוגל לתפקד כראוי. מאז התאונה שנפגע אורטופדיית פוטר מעבודתו ומצב רוחו הפך לדיכאון יותר עמוק. לא מסוגל לתפקד". ד"ר כרמון מסכמת את איבחונה "בדקתי את התובע וקובעת שקיים קשר סיבתי בין אירוע תאונתי וירידה במצבו הנפשי וקובעת 10% לפי סעיף 34 (ב) לצמיתות".

3. מדברי הוועדה ניתן להבין כי למרות מחלת הרקע של המערער אין מקום לקביעת נכות בגין מצב קודם ומבחינת התאונה - לאחר התאונה חלה החמרה דיכאונית שלדעת הוועדה זכתה ב- 10% בלבד וכיום לטעמה מצבו הנפשי לא מצדיק נכות. אולם קביעה זו עומדת בניגוד לממצאים שלה בחלק הבדיקה הקלינית. הוועדה מצאה "אפקט מתוח", "מעט רפיון אסוציאטיבי".

4. במועד הדיון שנערך בפני כב' הרשם סילורה הוסיפה ב"כ המערער כי המערער סבל וסובל ממחלת נפש עובר לתאונה. בעקבות התאונה החמיר מצבו הנפשי הן מבחינת אובייקטיבית של טיפול תרופתי ששונה לתרופות חזקות יותר והן מבחינה תפקודית שלאחר שנים רבות של תפקוד בקהילה ובעבודה של למעלה מ-20 שנה באותו מקום עבודה - עבודה ללא דופי, נוצר שבר בחייו של המערער ועקב ההחמרה במצבו הנפשי, הוא הפסיק לעבוד. בדרג הראשון הועדה קיבלה את המלצת היועץ של המל"ל ד"ר כרמון אשר קבעה שקיים קשר סיבתי בין הארוע התאונתי לירידה במצבו הנפשי. אי לכך נקבע בדרג הראשון 10% נכות נפשית למערער כתוצאה מהתאונה. בעניינינו, לא ברורה החלטת הוועדה לעררים אשר לא נימקה מדוע ה-10% נכות נפשית שהכיר הדרג הראשון כנובעת מהתאונה פסקה לפתע ב-31.12.11. לא ברור מה קרה אז, לא שונו התרופות לא השתפר המצב התפקודי, אין שום אסמכתא למה שוב אז להפסיק את הנכות הזמנית במועד מסוים.

בנוסף, בפני הוועדה הובאו מסמכים רפואיים אשר מדברים על החמרה מצבו של המערער, אולם הועדה לא התייחסה למסמכים הרפואיים. כך למשל, מסמך מעקב פסיכוגריאטרי של ד"ר נסמיה דורון מיום 4.4.10 אשר מציין כי המערער מיואש בגלל שאין לו מסגרת. ומסמך נוסף מאותו מומחה מתאריך 27.11.11 שם מצוין "מצב של רמסיה מסימפטומים אפקטיביים תוך טפול משולב של רסיטל וסרוקל". בהתייחס למסמך זה התובע החל לקבל טפול תרופתי חזק יותר אשר שיפר מעט את מצבו אבל עדיין לא צוין כי מצבו חזר להיות כפי שהיה עובר לתאונה. מסמך נוסף מיום 3.1.12 - "כעת במצב של אפרומניה ללא סימנים פסיכויים, דיבור בקצב מעט מהיר עם עיסוק על עניינים של כסף ללא בזבזנות אך מתאר יותר רוגזנות ללא אלימות... נגדיל מימון סרוקל ל-150 מ"ג ליום ובהמשך נגדיל ל-200".

נקודה נוספת אותה מעלה ב"כ המערער הינו שבפני הוועדה מוסר המערער על מצבו ובין היתר אין לי מצב רוח, קשה לי להרדם, קשה לי להתרכז ולקרוא ספרים. אולם הועדה בקביעתה קובעת "קורא ספרים" וכן מציינת אשתו סובלת מבעיות נפשיות כאשר לא ברור מה הרבלנטיות של קביעה זו, לא מנמקת איך קביעה זו משפיעה על קביעת הועדה ומה היתה תרומתה של קביעה זו להחלטתה.

5. עוד נטען, כי באותה תקופה בדיוק נקבע על ידי המל"ל (ענף נכות כללית) כי המערער סובל מ-40% נכות נפשית. על אף שברור כי הועדה אינה מחויבת לקביעה של הנכות הכללית מן הראוי היה כי הוועדה לעררים תתייחס לקביעה זו ותתעמת עם הממצאים השונים בין הוועדות השונות.

6. אשר על כן מבקש המערער לקבל את הערעור ולהחזיר את עניינו לוועדה על מנת שזו תבדוק מחדש את החלטתה.
7. לטענת המשיב, כל הטענות שמועלות על ידי המערער הן טענות רפואיות היוצאות כנגד שיקול דעתה הרפואי של הועדה.
8. אין חולק כי המערער סובל מהפרעה נפשית הפרעה דו קוטבית. בפני הועדה עמד הכרטיס הרפואי ומלוא החומר הרפואי לרבות חוות דעת נפשית של ד"ר כרמון שניתנה במסגרת ההחלטה מדרג ראשון. הועדה בודקת את המערער בתחום הנפשי, מסבירה כי אין כלל תלונות בתר חבלתיות, ישנה בדיקה מפורטת. הועדה סבורה שנכותו הנפשית הקשורה לתאונה היא זמנית בשיעור 10% מיום 29.6.09 עד ליום 31.12.11 כאשר לגישת המשיב החלטה זו מתיישבת עם המסמכים הרפואיים.
- באשר להפניה לנכות כללית- מציין המשיב כי ידוע שהמערער סובל מהפרעה דו קוטבית ועל פי הלכה פסוקה ייתכן בהחלט כי וועדות שונות בענפים שונים, אצל המוסד תגענה לתוצאות שונות ובכך אין כל פגם משפטי (עב"ל 282/99 אבן חן יהודית נ. המל"ל, תק-אר 2001(3) 481).
9. לאור האמור לעיל, המשיב סבור כי לא נפל פגם משפטי וביה"ד מתבקש לדחות את הערעור. הכרעה
10. אקדים ואציין כי לטעמי דין הערעור להתקבל. להלן אפרט את נימוקי הכרעתי.
11. על פי סעיף 123 לחוק, החלטות של הוועדה הרפואית לעררים ניתנות לערעור בשאלה משפטית בלבד, לפני בית דין אזורי לעבודה. בית הדין לא יתערב בממצאי הרפואיים של הוועדה הרפואית לעררים כל עוד היא ממלאת את תפקידיה בהתאם לחוק ולתקנות וכנדרש מוועדה מעין-שיפוטית.
12. בענייננו קובעת הועדה את נכותו הנפשית הקשורה לתאונה בשיעור 10% החל מיום 29.6.2009 עד ליום 31.12.2011, כאשר החל מיום 1.1.2012 קבעה הוועדה שאין נכות הקשורה לתאונה. מעיון מעמיק בפרוטוקול עולה כי לא ניתן להבין את הלך רוחה של הוועדה כאשר קבעה שהחל מיום 31.12.2011 הנכות בתחום הנפשי הקשורה לתאונה פסקה.
13. כבר נפסק, לא אחת, כי הנמקת וועדה רפואית צריך שתהיה כזאת שממנה ילמד לא רק רופא אחר את הלך המחשבה שהביא להחלטתה, אלא שגם בית הדין יוכל לעשות זאת ולבחון בעקבות ההנמקה האם הוועדה פעלה כדין (דב"ע מג/01-1356 מרדכי לביא נ' המוסד לביטוח לאומי, פד"ע יז 130).
- לאחר עיון בפרוטוקול הועדה אני סבור, כי החלטת הוועדה לקבוע למערער נכות נפשית הקשורה לתאונה לתקופה זמנית אינה ברורה דיה. לא ברור מהנמקת הועדה על מה ולמה נקבע, כי החל מיום 1.1.12 אין נכות נפשית הקשורה לתאונה. נוכח האמור, על הוועדה לנמק במפורט את הנימוקים לכך שהיא ראתה לנכון לקבוע שהחל מיום 1.1.12 אין יותר נכות נפשית הקשורה לתאונה.
14. כמפורט לעיל, ועדה אחרת של המשיב בענף נכות כללית קבעה למערער נכות נפשית בגין הפרעת דו קוטבית בשיעור 40%. ברי, כי הועדה אינה כפופה להחלטות של ועדה אחרת בענף ביטוח שונה. עם זאת בנסיבות הענין, משהחלטתי להחזיר את עניינו של המערער לוועדה, תעיין הועדה גם בתיקו הרפואי של המערער בענף נכות כללית ותשקול את עמדתה נוכח הנתונים המצויים שם.
- סיכום
15. נוכח האמור לעיל, יוחזר עניינו של המערער לוועדה הרפואית לעררים על מנת שתשקול פעם נוספת את שיעור הנכות הנפשית של המערער. בנוסף, תתייחס הועדה לממצאי הרפואית בענף נכות כללית. הועדה תנמק כמפורט את החלטתה.
- המשיב ישא בהוצאות המערער ובשכ"ט עו"ד בסכום כולל של 1,500 ₪ וזאת תוך 30 יום מקבלת פסק הדין. ניתן היום, כ"ז טבת תשע"ג, (09 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.